

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 9280

София, 08/28/2015

Върховният административен съд на Република България - Второ отделение, в закрито заседание в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ГЕОРГИ ЧОЛАКОВ

ЧЛЕНОВЕ: СЕВДАЛИНА ЧЕРВЕНКОВА

АНЕЛИЯ АНАНИЕВА

при секретар
на прокурора

и с участието
изслуша
докладваното

от съдията АНЕЛИЯ АНАНИЕВА
по адм. дело № 7777/2015. 📄

Производството е по реда на чл. 229 и сл. от АПК.

Образувано е по частна жалба на Сдружение с нестопанска цел „Граждански контрол – защита на животните“, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, представявано от председателя на управителния съвет – Георги Любомиров Сербезов, чрез адв. Колев против определение № 1079 от 30.04.2015 г., постановено по адм. дело № 930/2015 г. по описа на Административен съд - Пловдив. в частната жалба се излагат доводи за неговата неправилност. Прави се искане за отмяната му и връщане на делото на същия съд за разглеждане на жалбата по същество. Претендира се присъждане на направените разноски.

Ответникът – председателят на Общински съвет - Пловдив не изразява становище.

Върховният административен съд, второ отделение, след като обсъди изложените доводи и данните по делото, приема следното:

Частната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 230 АПК и от надлежна страна срещу съдебен акт от категорията по чл.229, ал.1, т.1 АПК, с който се прегражда по - нататъшното развитие на производството. Разгледана по същество, е неоснователна.

С обжалваното определение Административен съд - Пловдив на основание чл. 159, т. 1 АПК във вр. с 215, ал. 6 ЗУТ е оставил без разглеждане жалбата на Сдружение с нестопанска цел „Граждански контрол – защита на животните“ против решение № 65, прието по протокол № 6 от 19.03.2015 г. на Общински съвет – Пловдив, с което е одобрено изменение на общия устройствен план (ОУП) на гр. Пловдив, одобрен с решение № 375 по протокол № 16 от 05.09.2007 г., в обхвата на устройствена зона „ЗСА“ – спорт и атракции на територията на спортен комплекс „Отдых и култура“, гр. Пловдив, и е прекратил производството по делото.

За да постанови този резултат, съдът е приел, че оспореното изменение на ОУП - Пловдив не съдържа екологичен елемент, а определя начина за

устройството и предназначението на територията на спортен комплекс „Отдых и култура”, който акт не подлежи на обжалване според изричната процесуална норма на чл. 215, ал. 6 ЗУТ. Посочил е, че решението, касаещо необходимостта от извършване на екологична оценка, е част от производството по одобряване на ОУП и е от съществено значение за околната среда, поради което подлежи на контрол за законосъобразност в отделно производство, като в случая същото е обжалвано по съдебен ред и към настоящия момент е налице висящо производство.

Определението е правилно.

С оспореното в първоинстанционното производство решение на ОбС – Пловдив е одобрено изменение на ОУП – Пловдив в обхвата на определена устройствена зона. Съгласно чл. 215, ал. 6 ЗУТ общите устройствени планове, както и техните изменения не подлежат на обжалване. Предвидената необжалваемост произтича от същността на общите устройствени планове да определят преобладаващото предназначение и начина на устройство на отделните структурни части на териториите в обхвата на плана и да са основа за цялостното им устройство – чл. 103, ал. 2 ЗУТ и чл. 104, ал. 1 ЗУТ.

Законосъобразно съдът е приел, че ратифицирането от РБългария на Конвенцията за достъпа до информация, участието на обществеността в процеса на вземането на решения и достъпа до правосъдие по въпроси на околната среда (Орхуската конвенция) не означава, че нормите ѝ следва да се прилагат така, че правото на съдебно оспорване да се признава винаги и при всички обстоятелства. Правилно е посочил, че преценката за всеки отделен случай е предоставена на националния съд, като определящият елемент за извършването ѝ е видът на оспорения административен акт и има ли той решаващо значение в областта на екологията. След като в случая актът с такова значение за околната среда е решението на директора на РИОСВ – Пловдив, постановено по реда на чл. 82 и сл. от Закона за опазване на околната среда, с което е преценено да не се извършва екологична оценка на изменението на ОУП и същото е предмет на самостоятелно обжалване по адм. дело № 1443/2014 г. на Административен съд - Пловдив, правилен е изводът на съда, че именно този акт попада в приложното поле на Орхуската конвенция, а не оспореното решение на общинския съвет, с което приключва процедурата по ЗУТ за одобряване на проекта за изменение на ОУП. Обоснована е преценката на съда, че одобреното изменение на ОУП не съдържа екологичен елемент, а определя начина на устройство и предназначението на територията на една определена устройствена зона. Общите устройствени планове нямат непосредствено приложение за отделните поземлени имоти и за разрешаване на строителството в тях, а са задължителна основа за изработване на подробни устройствени планове, които подлежат на оспорване от заинтересуваните лица по чл. 131 ЗУТ. В съдебните производства по тяхното обжалване собствениците на непосредствено засегнатите имоти разполагат с възможността да защитят своите права и законни интереси.

Частният жалбоподател обосновава наличие на правен интерес от обжалване и допустимост на оспорването на решението на общинския съвет,

като се позовава на разпоредбата на чл. 9, § 2, ал. 1 във вр. с чл. 2, § 5 от Орхуската конвенция, ратифицирана със закон (обн., ДВ, бр. 91 от 2003 г.), като част от вътрешното ни право. Сочил, че осъществява общественополезна дейност в областта на опазване на околната среда и животните. Административният съд е разгледал доводите му в тази насока и е изложил обосновани съображения за неприложимост на цитираните разпоредби в образуваното пред него производство.

Съгласно чл. 127, ал. 6 ЗУТ решението на общинския съвет за одобряване на общ устройствен план е необжалваемо (с изключение правомощието на областния управител да върне за ново обсъждане или да оспори пред съответния административен съд при условията на чл. 145 ЗМСМА незаконосъобразно решение за одобряване на ОУП). Тази забрана съществува и в предходните редакции на нормата. С разпоредбата на чл. 215, ал. 6 ЗУТ (ред. ДВ, бр. 82 от 2012 г.) също е предвидена необжалваемост на общите устройствени планове и на техните изменения, която е запазена и в последващата ѝ редакция.

Чл. 120, ал. 2 от Конституцията на Република България допуска определени административни актове да бъдат изключени от съдебен контрол. С решение № 5/09.05.2006 г. по конст. дело № 1/2006 г. Конституционният съд е отхвърлил искане за установяване на противоконституционност на чл. 127, ал. 9, изр. 2 от ЗУТ (ред. ДВ, бр. 103/23.12.2005 г.), като е изложил съображения, че ОУП дава само общите рамки и насоки за изграждане и развитие на съответните територии, поради което принципът за необжалваемост на ОУП по чл. 127, ал. 6 и ал. 9, изр. 2 от ЗУТ (ред. ДВ, бр. 103/2005 г.) не противоречи на Конституцията. Ето защо, неоснователни са изтъкнатите от частния жалбоподател доводи, че по силата на чл. 9, § 2 от Орхуската конвенция, ратифицирана от РБългария, жалбите срещу решения за одобряване изменения на ОУП следва бъдат разглеждани от съда, независимо от конституционносъобразната според решението на КС законова клауза за необжалваемост на този вид актове. Разпоредбата на чл. 9, § 2 б. "b" от Конвенцията регламентира право на оспорване за членовете на заинтересованата общественост на решения, действия или пропуски в съответствие с чл. 6 от същата и в случаите, когато е предвидено в националното законодателство. При изрично изключване на съдебния контрол за определена категория административни актове по силата на законова процесуална норма цитираният текст на Конвенцията не е основание за дерогиране на националната разпоредба по силата на чл. 5, ал. 4 от Конституцията на РБългария, като се има предвид кумулативно изискуемата предпоставка по чл. 9, § 2, б. "b" от Конвенцията за съответствие с националното законодателство. В този смисъл е константната съдебна практика на Върховния административен съд, второ отделение и преобладаващата такава на петчленни състави, свързана с недопустимостта на съдебното обжалване на общите устройствени панове по ЗУТ.

Обжалваното определение е правилно като постановено при спазване на националните разпоредби за необжалваемост на ОУП и техните изменения, поради което следва да бъде оставено в сила.

Предвид изложеното неоснователно се явява и особеното искане на

сдружението за спиране на настоящото производство до приключване с влязъл в сила съдебен акт на производството по адм. дело № 1443/2014 г. на Административен съд - Пловдив. Решението по същото няма преюдициален характер относно извършването на преценката за допустимост на обжалването, предмет на настоящия спор, поради което искането на спиране следва да се отхвърли.

При този изход на спора претенцията на частния жалбоподател за присъждане на разноски не следва да бъде уважена.

По изложените съображения и на основание чл. 236 АПК, във връзка с чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, Върховният административен съд, второ отделение

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ В СИЛА определение № 1079 от 30.04.2015 г., постановено по адм. дело № 930/2015 г. по описа на Административен съд - Пловдив.

ОТХВЪРЛЯ искането на Сдружение с нестопанска цел „Граждански контрол – защита на животните” за спиране на производството по адм. дело №7777/2015 г. на Върховния административен съд до приключване с влязъл в сила съдебен акт на производството по адм. дело № 1443/2014 г. на Административен съд - Пловдив.

Определението е окончателно.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Георги Чолаков
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Севдалина Червенкова
/п/ Анелия Ананиева

А.А.